

jeg, under de nærværende Forhold forekommer det mig, at de praktiſke Betingeſer ere tilſtede for at kunne indlede en Forſoning, men om denne Forſoning virkelig kommer tilſtede, vil afhænge af, om der virkelig paa begge Sider af Thinget er den Smøbekommen, ſom jeg tror og haaber. Det er ſelvſølgelig for mig og navnlig ogſaa for den ærede Forſlagsſtiller og de Mænd, der dele mine Anſkuetſer, meget let at fremkomme med et ſaadant Forſlag; thi vi have aldrig erklæret os for Venner af det nuværende Miniſterium; vertyimod, vi have aldrig gjort nogen Hømmeligheſ af, at vi ikke ere det; vi ſige, at vi perſonlig ikke have det Ringeſte imod Miniſtrene, men ikke beſtomindre ere vi overbeviste om, at det nuværende Miniſteriums Farve, Sammenſætning og Perſoner, for at ſige det rent ud, er en Gindring for et godt Forhold mellem Regjering og Folkething. Jeg har aldeles ikke i Sinde at anlage Miniſteriet, nei, paa ingen Maade, men jeg ſiger kun, hvad der faktiſt er Tilfældet og hvad man derfor gjør beſt i at indrømme. Det er Noget, der er altfor beſkjædet over hele Landet, til at det kan negtes. Jeg har desuden altid ligefom den ærede Forſlagsſtiller ved alle Leiligheder ſagt, at jeg ønskede, at Miniſteriet maatte blive forandret, for at den perſonlige Gindring for en god Samvirken kunde fjernes, for at man kunde ſe, at det er Tilfældet, hvad jeg tror, at der ſaa vil blive viiſt en anden Optræden fra Folkethingets Side, og at man vil komme bedre ud af det med det, naar en perſonlig Forandring har fundet Sted, og for at det dog kunde viſe ſig, om den Beſtyldning er ſand, naar man ſiger, at Klagerne mod Perſonerne ikke ere Andet end Paaffud. Imidlertid indrømmer jeg, at en anden Grund til, at der ikke kunde komme en Forſoning i Stand, var, foruden Miniſteriets Sammenſætning, den eſter min Mening noget voldsomme Maade, hvorpaa Flertallet gif frem, den ſkarpe Maade, hvorpaa de ſtillede deres Principer frem, ſom vi Andre ikke kunde gaa ind paa; dette anſer jeg ogſaa for en Grund til, at der ingen Forſoning kom i Stand. Jeg veed meget godt, og jeg har ſet det i Aſtes i et Blad, at man har ſagt om Mange, der have udtalt den ſamme Mening ſom jeg, at de kun havde ſagt den Slags Ting af Svagheſ, og at de nu helſt burde tage det i ſig igjen, fordi det nu ikke mere paſſede og ikke havde nogen Betydning, men naar jeg ſiger noget ſaadant, ſaa er det, fordi jeg mener det, og jeg har ikke i Sinde at tage det i mig igjen. Det er alſaa eſter min Mening Tilfældet, at Adreſſens Bedtagelſe er et Middel — og et paſſende Middel til at indlede en Forſoning. Spørgsmaalet er nu, om Forſlaget til denne Forſoning er kommen i en helbig Form, og det tror jeg, thi det Adreſſeforſlag, der maatte komme frem, maatte være ſaaledes, at det hverken kunde ſtøde Medlemmerne af Svire eller Venſtre tilbage, og

ſaaledes at det var acceptabelt for Hans Majeſtæt. Vi maå ikke forlange, naar vi ville fremkomme med en Adreſſe, at noget Medlem ſkal komme i en nødvendig Modſigelſe med, hvad han har ſagt, thi ſaa betyder det Hele ſlet Intet. Vi kunne heller ikke forlange, at Hans Majeſtæt Kongen, naar han har ſvaret paa den tidligere Adreſſe, ſaaledes ſom han har gjort det, nu ſkulde ſvare anderledes, naar Adreſſen forelaa i ſamme Skikſelſe ſom forrige Gang. Men der er da ogſaa i denne Adreſſe taget fuldt Hensyn til Hans Majeſtæt Kongens Svar, der er taget fuldt Hensyn til alle Medlemmer i Folkethinget, idet der fuldſtændig ubelædes al Dmtale af de Principer, ſom vakte Striden her i Thinget. Adreſſen foreligger i to Former; jeg indrømmer, at jeg ikke indſer Nødvendigheden af, at Adreſſen ogſaa er fremkommen i den anden Form, jeg ſyntes for mit Bedkommende godt om den førſte og havde ogſaa ſluttet mig til den og fuldſtændig bifalbet den. Jeg ſiger dernæſt, at nu, da dette andet Vædringsforſlag kom frem, har jeg ſtuderet paa det, og jeg kan ikke indrømme, at der derved er ſket nogen veſentlig Forandring. Der er det igjen et Rygte udenfor Salen, ſom viſtnok har gjort nogle Medlemmer bange. Der er blevet ſagt, at i Hovedforſlaget til Adreſſen var atter det parlamentariſke System og Princip hævdet ligefom i Adreſſen i Foraaret, og ſølgelig kunde man ikke faae andet Svar end det, man fik i Foraaret. Man har ſagt, at det var et Forſlag, ſom aldrig noget Menneske kunde gaa ind paa, der havde ſtemt imod det parlamentariſke System. Jeg vil tillade mig at bemærke, at det er en fuldſtændig Miſforſtaaelſe. I den oprindelige Form af Adreſſen ſtaaer der nemlig, at, da de nye Folkethingſvalg ikke have bevirket nogen veſentlig Forandring i Thingets Sammenſætning og Karakter, er det ved en Forandring af Hans Majeſtæts Naadgivere, at Betingelſerne for en mere frugtbar Samvirken mellem Lovgivningsmagtens forſkjellige Led kunne ventes tilveiebragte. Der ſtaaer aldeles ikke, at diſſe Betingelſer „hør“, „maa“ eller „ſkulle“ tilveiebringes derved. Derſom der havde ſtaaet dette, ſaa vilde jeg ſige, at det var Parlamentariſme, og ſaa kunde jeg ikke have underſkrevet det, men der ſtaaer kun Ordet „kunne“. Jeg for mit Bedkommende kan heller ikke indſe Andet, end at det er rigtigt, naar der ſtaaer, at Folkethingſvalgene ikke have medført nogen Forandring, og naar det ærede Medlem fra Fredensborg (L. Larsen) ſagde, at der var ſlet en Forandring i Thingets Karakter, da kan jeg ikke indrømme dette; en anden Sag var det, hvis man mente, at der var foregaaet en Forandring i Stemningen her i Thinget. Jeg finder, at der er en langt mere maadeholden Stemning tilſtede, men Thingets Karakter er ikke bleven forandret, hvad der tidligere var Flertal er ogſaa nu Flertal, og hvad der tidligere var Mindretal, er ogſaa nu Mindretal, det Par Stemmer, der har været